

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/48/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212223765
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7212223765.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Moniky Koščovej vo veci žalobcu T. L. C., C., Č. X, zast. JUDr. Milanom Slobodníkom, advokátom, Advokátska kancelária Košice, Štúrova 20, proti žalovanej N. C., C.T., F. X, zast. JUDr. Katarínou Adamovskou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Žižkova 6, o započítanie na dedičský podiel, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13C/196/2012-205 z 1.10.2014 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania 72,93 eur na účet JUDr. Kataríny Adamovskej, advokátky, Advokátska kancelária, Košice, Žižkova 6, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobný návrh zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy právneho zast. vo výške 823,26 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, na účet jej právnej zástupkyne.

V odôvodnení, o.i., uviedol, že žalobou o určenie predmetu dedičstva, doručenej mu 16.8.2012 žalobca žiadal určiť rozsudkom, že hodnota prevedenej nehnuteľnosti, bytu č. XX na V. poschodí, vchod č. X bytového domu súp. č. XXXX, na parc. č. XXXX a parc. č. XXXX na ulici F. Č.. X, X, podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku vo veľkosti XXX/XXXXX, zapísanej na LV č. XXXXX, k. ú. B., obec Košice - G. B., sa má započítať na dedičský podiel dedičky - žalovanej, na tom skutkovom a právnom základe, že v priebehu dedičského konania po poručiteľovi B. C., ktorý zomrel XX.X.XXXX a v ktorom ako dedičia zo zákona v I. skupine zákonných dedičov do úvahy prichádzali on - žalobca a jeho sestra - žalovaná, došlo medzi nimi k spornej skutočnosti, ktorou je započítanie hodnoty nehnuteľnosti na dedičský podiel dedičke N. C., t.j. žalovanej a to bytu včítane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach a spoluvlastníckeho podielu k pozemku, definovaného v petite žaloby návrhu, že poručiteľ B.. C. a jeho manželka neb. W. C., rod. Č. žalovanej kúpnu zmluvou uzavretou 25.10.2007 odpredali predmetné nehnuteľnosti za kúpnu cenu 1,- Sk, že medzi ním a žalovanou k dohode o vyporiadaní dedičstva nedošlo. Okresný súd Košice II ho uznesením 39D/596/2008 z 21.6.2012 odkázal, aby v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia podal na súde žalobu proti žalovanej o určenie, že hodnota prevedenej predmetnej nehnuteľnosti sa má započítať na dedičský podiel žalovanej. Vychádzajúc z § 34, § 35 ods. 2, § 115, § 460, § 461, § 484, § 588 § 628 ods. 1 Obč. zák., odôvodnenia uznesenia Krajského súdu (ďalej len KS)v Košiciach 9CoD/17/2011-106 z 30.12.2011, ktorým bolo zrušené uznesenie súdu prvého stupňa vo veci prejednávania dedičstva po poručiteľovi B.. C., na základe vykonaného dokazovania súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. Predovšetkým vychádzal z uzavretej kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností, uzavretej

medzi žalovanou ako nadobúdateľkou a rodičmi účastníkov ako predávajúcimi ako kúpnej zmluvy, nie ako zmluvy darovacej. Zohľadnil okolnosti, ktoré vykonaným dokazovaním zistil, za ktorých predmetná zmluva bola uzavretá. Konštatoval, že predmetnou kúpnu zmluvou rodičia účastníkov ako vlastníci nehnuteľností (3-izbového bytu) predali túto nehnuteľnosť - byt do vlastníctva žalovanej, svojej dcéry, ktorá s nimi v predmetnom byte žila, poskytovala im osobne potrebnú starostlivosť, na ktorú vzhľadom na svoj vek a zdravotný stav boli obaja odkázaní a s ktorou dcérou v predmetnom byte dlhodobo viedli spoločnú domácnosť. Uviedol, že žalobca mal za to, a tým odôvodnil svoj žalobný návrh, že sa jednalo o nadobudnutie nehnuteľnosti žalovanou za kúpnu cenu podstatne nižšiu, než je obvyklá kúpna cena, pri určení ktorej vychádzal z trhovej ceny predmetného bytu v čase prevodu, a preto mal za potrebné započítať do dedičského podielu žalovanej vo vedenom dedičskom konaní rozdiel medzi všeobecnou - trhovou cenou bytu a odplatom, t.j. sumou 1,- Sk. Poukázal na to, že za poskytovanú starostlivosť, ktorá bola v konaní preukázaná výpoveďami účastníkov i svedkov, rodičia, ktorým táto bola poskytovaná, žalovanej, ktorá ju osobne poskytovala, nič neplatili. Výpoveďou žalovanej, výpoveďami svedkýň P. a M.. E. a predloženými listinnými dôkazmi (prepúšťacie správy z nemocníc, rozhodnutie ÚPVSaR), vzal za preukázané, že obaja rodičia účastníkov, tak otec ako aj matka, boli na starostlivosť inej osoby odkázaní, že táto odkázanosť vyplynula už zo samotného veku rodičov účastníkov, v danom prípade bola odkázanosť zvýraznená, resp. prehĺbená, u matky účastníkov jej dlhodobo nepriaznivým zdravotným stavom priebežne sa zhoršujúcim a komplikujúcim a u otca účastníkov takisto jeho zdravotným stavom, keďže sa nejednalo o zdravého jedinca a postupne sa prehĺbujúcou jeho závislosťou na alkohole, aj v dôsledku životnej situácie, v ktorej sa ocital pri existencii zdravotných peripetií svojej manželky. Mal za preukázané, že žalobca sa túto odkázanosť rodičov na pomoc inej osoby snažil zľahčovať a zmenšovať, tvrdiac, že otec na ňu nebol vôbec odkázaný a matka až od leta r. 2007, kedy sa stala imobilnou pacientkou pripútanou na lôžko. S týmto jeho tvrdením sa však nemohol stotožniť a ani sa s ním nestotožnil, lebo sa jedná o tvrdenie vytrhnuté z kontextu zistenej životnej situácie v akej sa rodičia účastníkov postupne ocitali - zlý zdravotný stav matky mu bol preukázaný už od r. 2004, kedy utrpela úraz - zlomeninu krčka stehennej (bedrovej) kosti, v dôsledku ktorého bola pri chôdzi odkázaná na používanie barlí (podľa záverov lekárskeho správ ešte aj v mesiaci 05/2006), okrem toho bola vedená ako pacientka v dispenzárnej starostlivosti viacerých odborných lekárov, čo tiež napovedalo o jej vážnom zdravotnom stave, a za takých okolností nemohla zvládať samostatne starostlivosť o svoju osobu, o manžela a o domácnosť. Obdobne, ani pri otcovi účastníkov, sa nestotožnil s názorom žalobcu, že jeho otec nebol v inkriminovanom čase odkázaný na starostlivosť inej osoby, že sa o seba dokázal postarať sám, argumentujúc tým, že otec sám chodil na záhradu. Dôvodil, že aj keď sa nemuselo a zrejme spočiatku sa ani nejednalo o odkázanosť v rozsahu, v akom bola odkázaná matka, predsa len, keď matka účastníkov sa pohybovala s pomocou barlí, mala ďalšie zdravotné komplikácie (problémy so srdcom, začínajúca Alzheimerova choroba ...), nemohla sa podieľať na vedení domácnosti a na bežných domácich prácach nevyhnutných pre zabezpečenie chodu domácnosti ako sú varenie, upratovanie, žehlenie ... a žalobca mu nepreukázal a ani netvrdil, že tieto bežné záležitosti by si bol zabezpečoval jeho otec sám, resp. aj pre matku, že zrejme ani na to nebol odkázaný, lebo toto zabezpečovala, keďže viedli spoločnú domácnosť, žalovaná aj pre neho. Ďalej uviedol, že jeho odkázanosť sa zväčšila v súvislosti s prehĺbujúcou sa závislosťou na alkohole a jeho chronickými (pretrvávajúcimi) ochoreniami prostaty a močových ciest. Zdôraznil, že žalobca sa sám osobne na starostlivosti o rodičov nepodieľal, že len tvrdil, že ak by bol požiadaný, nevedno kým - či rodičmi alebo žalovanou, bol by pomohol. Svoje tvrdenie, že navrhoval žalovanej, aby starostlivosť o rodičov riešili zabezpečením opatrovateľskej služby pre nich, nepreukázal, toto zostalo len v polohe - rovine tvrdenia, ktoré sa navyše ocitá v rozpore s jeho ďalším tvrdením, že otec starostlivosť nepotreboval a matka až od r. 2007. Konštatoval, že rodičia účastníkov byt kúpnu zmluvou previedli na svoju dcéru - žalovanú, ktorá s nimi dlhodobo, ak nie nepretržite, žila v jednom byte a s ktorou viedli aj spoločnú domácnosť v tomto byte, že žalovaná žiaden iný byt nemala, t.j., nebola nájomkyňou a ani vlastníčkou iného bytu, či inej nehnuteľnosti na bývanie. V tejto súvislosti prihliadol aj na to, že rodičia tento byt kúpili ako jeho nájomcovia podľa ust. zák. č. 182/1993 Z.z. a to za kúpnu cenu určenú Mestom Košice ako vlastníkom bytu (2.915,- Sk), že ak by rodičia ako nájomcovia byt neboli kúpili, za tých istých okolností spoločného bývania a vedenia spoločnej domácnosti a nemajúc vlastný byt, po smrti rodičov ako nájomcov bytu, bol by nájom bytu prešiel na žalovanú. Súčasne mal za logické aj vyjadrenie žalovanej a stotožnil sa s ním, že ak rodičia kúpili byt za cenu 2.915,- Sk, za už uvedených okolností ich odkázanosti na starostlivosť inej osoby a poskytovanie im tejto starostlivosti ich dcérou - žalovanou, pri jeho následnom predaji dcére - žalovanej, žijúcej s nimi v tomto byte a nemajúcej iný byt, nepredali jej ho za trhovú cenu, pretože účelom predaja bytu nebolo dosiahnutie zisku, ale nájdenie riešenia situácie, v ktorej sa rodina (rodičia a dcéra) ocitla. Žalovaná mu výpoveďou svedkyne M. preukázala, že mala v r. 2007 jej konkrétne ponuky na

výkon opatrovateľskej činnosti v Nemecku za odplatu vo výške 60,- eur/deň, ktoré odmietla aj z dôvodu poskytovania potrebnej starostlivosti svojim rodičom. Ak žalobca argumentoval, že žalovaná nemohla odísť aj preto, že sa musela starať o svojho syna, mal za to, že v čase konkrétnych ponúk práce opatrovateľky pre žalovanú (2007 - 2009) vzhľadom na vek syna žalovanej, tento by sa bol schopný o seba postarať aj sám, rodičia účastníkov sa však sami o seba neboli schopní postarať. To mu vyplynulo aj z výpovede svedkyne M.. Zo VZN Mesta Košice č. XX/XXXX mu vyplynulo spoplatnenie jednotlivých úkonov opatrovateľskej služby v domácnosti, ktorú zabezpečovalo mesto, pričom sa jednalo o spoplatnenie takých úkonov, aké bežne poskytovala rodičom žalovaná (úkony osobnej hygieny, varenie, pranie, žehlenie, dohľad, nákupy, upratovanie, sprevádzanie na lekárske vyšetrenia ...). Ďalej konštatoval, že charitatívna služba v rodinách, prevádzkovaná Arcidiecéznou charitou Košice v r. 2004 - 2009 poskytovala opatrovateľskú službu v rodinách na základe zmluvy a pri priemernej platbe 32,60 Sk/hod., že Cesta nádeje poskytovala starostlivosť prostredníctvom opatrovateľiek v domácnosti a to v cenách od 0,50 do 1,60 eur/hod. K námietkam žalobcu, že žalovaná, resp. matka mohla požiadať v dôsledku svojich zdravotných postihnutí o kompenzáciu ich sociálnych dôsledkov štátom, majúc za to, že by sa to týkalo i financovania opatrovateľskej služby, uviedol, že znenie VZN mesta Košice preukazuje opak, že opatrovateľskú službu mesto zabezpečovalo za úhradu. Dôvodil, že žalovaná predložila rozhodnutia, ktoré príspevky, resp. dávky sociálneho zabezpečenia boli matke priznané a žiadosť o ktoré bola zamietnutá. Mal za preukázané, že rodičia účastníkov previedli nehnuteľnosť - byt na žalovanú kúpnu zmluvou za kúpnu cenu 1,- Sk a za vyššie preukázaných okolností ovplyvňujúcich výšku dohodnutej kúpnej ceny. Nemal za to, že pri uzavretí kúpnej zmluvy by sa bolo jednalo o simulovaný právny úkon, ktorým malo byť zastreté darovanie, pretože zistené okolnosti uskutočneného právneho úkonu (prevod bytu za odplatu) vylučujú bezplatnosť predmetného prevodu ako podstatnej náležitosti darovacej zmluvy. Ďalej zdôraznil, že ak výklady ust. § 484 Obč. zák. hovoria o tom, že predmetom započítania na dedičský podiel je to, čo poručiteľ previedol na svojho neskoršieho dediča, bez toho, aby za predmet prevodu bolo zo strany nadobúdateľa poskytnuté nejaké ekvivalentné plnenie, resp. hodnota rozdielu všeobecnej ceny a odplaty za prevod, dospel k záveru, že v danom prípade za predmet prevodu, t.j. za byt bola zo strany žalovanej ako jeho nadobúdateľky poskytnutá osobná starostlivosť o rodičov v čase ich odkázanosti na ňu v dôsledku svojho veku a zdravotného stavu, že ak aj spočiatku mal za dôvodné zistiť hodnotu uvedeným spôsobom žalovanou takto poskytnutého ekvivalentu (protihodnoty) za prevod bytu, t.j. hodnotu poskytovanej starostlivosti, dospel postupne k záveru, že to nie je ani dobre možné a ani by to nebolo správne. Poukázal na to, že žalovaná jednoducho ako dcéra poskytla svojim rodičom v plnom rozsahu potrebnú starostlivosť tak, ako to okolnosti vyžadovali, že žalobca kvalitu poskytovanej starostlivosti nespochybnil a vzhľadom na spôsob jej poskytovania - nepretržite počas spoločného bývania a vedenia spoločnej domácnosti, že by bolo protirečivé a nesprávne vyčísľovať hodnotu takej starostlivosti, napr. podľa cien za opatrovateľské služby poskytované, či už mestom alebo inými subjektmi, na základe zmluvy za odplatu, pretože v takomto vyčíslení by sa stratil ľudský a citový aspekt, keď žalovaná túto starostlivosť rodičom poskytovala dobrovoľne, ako ich dcéra. Zdôraznil, že naopak, žalobca sa na starostlivosti osobne žiadnym spôsobom nezúčastnil, ani na ňu finančne neprispel a ani neobstaral pre rodičov potrebnú opatrovateľskú službu, ale tak, ako sa žalovaná vyjadřila, plne sa v tom čase a v tomto smere spoliehal na ňu. Jeho vyjadrenie, že ak by bol býval požiadaný, bol by pomohol, mu už po prežití žalovanou nie jednoduchej životnej situácie a obdobia (ktoré majú pre ňu tak zdravotné ako aj sociálne dôsledky - priznaný starobný dôchodok 194,40 eur), vyznievali len formálne, pretože mal za zřejmé, že teraz už pomoc nie je potrebné poskytnúť. Dôvodil, že preto i v tomto prípade, je namieste uplatniť i zásadu dobrých mravov, ktorých sa takisto žalovaná dovolala. Citujúc znenie § 3 ods. 1 Obč. zák., urobil záver, že so zreteľom na všetky okolnosti daného prípadu, uplatniac všeobecne uznávané pravidlá slušnosti, ohľaduplnosti a vzájomného rešpektovania, by bolo poskytnutie ochrany uplatnenému právu žalobcu na započítanie rozdielu trhovej ceny bytu a odplaty, za ktorú žalovaná kúpnu zmluvou nadobudla tento byt od svojich rodičov, v rozpore s dobrými mravmi. Za odporujúce zásadám mravného poriadku (najmä zásade spravodlivosti) mal to, že žalovaná rodičom aj za cenu upustenia od možnosti vlastnej profesionálnej realizácie sa a získania za to primeranej odplaty, materiálneho zabezpečenia pre seba a svojho syna, poskytla potrebnú pomoc v čase, keď na ňu boli odkázaní, v súvislosti s ktorou jej rodičia predali predmetný byt za dohodnutú cenu 1,- Sk, ktorá mala ňou poskytovanú starostlivosť zohľadniť, žalobca im žiadnu potrebnú pomoc neposkytol a reálne sa o ich odkázanosť ani nezaujímal, ale v dedičskom konaní, si bez ohľadu na tomu predchádzajúce skutočnosti a fakty, uplatňuje nárok na započítanie na dedičský podiel z hodnoty prevedeného bytu. Aj preto súd žalobu zamietol. Na námietku premlčania vznesenú z opatrnosti žalobcom v záverečnom vyjadrení, ktorú odôvodnil len tým, že pokiaľ by mala byť nejakým spôsobom zhodnotená poskytovaná starostlivosť, tak je taká suma premlčaná, neprihliadol, pretože takto vznesenú námietku považoval za

celkom nekonkrétne. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania na bránenie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, za právne zast. -odmenu advokátky (vypočítanej podľa §11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. za 1 úkon právnej služby vo výške 1/13 výpočtového základu. pre r. 2012 58,69 eur, pre r. 2013 - 60,07 eur a pre r. 2014 -61,81 eura) za 12 úkonov právnej služby , včítane paušálnej náhrady výdavkov podľa § 15 a § 16 ods. 3 cit. vyhl., príprava a prevzatie zast. 10.10.2012 - 58, 69 eur + RP 7,63 eur, písomné vyjadrenie k žalobe, doručené 12.10.2012 - 58,69 eur + RP 7,63 eur, účasť na pojednávaní 15.2.2013 - 60,07 eura + RP 7,81 eura, písomné vyjadrenie doručené mu 27.3.2013 - 60,07 eur + RP 7,81 eur, účasť na pojednávaní 24.4.2013 - 60,07 eur + RP 7,81 eur, písomné vyjadrenie, doručené mu 4.9.2013 - 60,07 eur + RP 7,81 eur, účasť na pojednávaní 28.2.2014 - 61,81 eur + RP 8,04 eura, písomné vyjadrenie, doručené mu 9.5.2014 - 61,81 eur + RP 8,04 eur, účasť na pojednávaní 28.5.2014 - 61,81 eur + RP 8,04 eur, 2.7.2014 - 61,81 eur + RP 8,04 eur, písomné vyjadrenie , doručené mu 18.9.2014 - 61,81 eur + RP 8,04 eur a účasť na pojednávaní 1.10.2014 - 61,81 eur + RP 8,04 eur, spolu trovy právneho zast. 823,26 eur (tarifná odmena 728,52 eur + RP 94,74 eur). Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny advokátky za 1 úkon právnej služby neakceptoval základnú sadzbu vypočítanú žalovanou podľa § 10 ods. 1 cit. vyhl. z tarifnej hodnoty veci 57.000,- eur vo výške 539,41 eur/úkon, vzhľadom na záver, že vo veci takto hodnotu veci nie je možné určiť.

Žalovanej takisto nepriznal náhradu trov konania za úkon právnej služby - písomné vyjadrenie, doručené mu 6.6.2014, lebo žalovaná splnila len svoju povinnosť a oznámila adresy opatrovateľských služieb, od ktorých navrhla vyžiadať informácie.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol rozsudok zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a žalovanú zaviazat' na náhradu všetkých trov konania.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., t.j., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a , že vec nesprávne právne posúdil. K právnomu záveru, že súd nemal za to, že pri uzavretí kúpnej zmluvy by sa jednalo o simulovaný právny úkon, ktorým malo byť zastreté darovanie, pretože zistené okolnosti uskutočneného právneho úkonu vylučujú bezplatnosť predmetného prevodu ako podstatnej náležitosti darovacej zmluvy, že v danom prípade za predmet prevodu, t.j. za byt bola zo strany žalovanej ako jeho nadobúdateľky poskytnutý osobná starostlivosť rodičov v čase ich odkázanosti na ňu v dôsledku svojho veku a zdravotného stavu, uviedol, že uvedené skutkové a právne závery sú nesprávne a vôbec nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Opakoval skutočnosti, uvádzané v žalobe, ako aj v jeho účastníckej výpovedi pred súdom. Poukázal na to, že nie je zrejme, z čoho vychádzal súd, keď dospel k záveru, že v ustanovení kúpnej zmluvy z 25.10.2007 čl. III. vyplýva, že byt previedli za dohodnutú kúpnu cenu 1,- Sk, ktorú zaplatila žalovaná k rukám predávajúcim pri uzavretí kúpnej zmluvy a predávajúci ich prevzatie svojim podpisom na tejto zmluve potvrdili, že v žiadnom ustanovení tejto kúpnej zmluvy nie je ani len náznakom spomenutá osobná starostlivosť žalovanej o rodičov a, že v zmluve sa vôbec neuvádza, že rodičia byt previedli za 1,- Sk z toho dôvodu, že žalovaná im poskytla osobnú starostlivosť a dokonca sa v nej neuvádza ani to, že žalovaná sa za prevod bytu zaväzuje do budúca im poskytnúť bezplatnú osobnú starostlivosť až do ich smrti. Uviedol, že súd síce vykonal rozsiahle dokazovanie, ale toto dokazovanie bolo zamerané na to, kto a v akom rozsahu poskytol osobnú starostlivosť rodičom, či táto bola potrebná a odkedy a, že dokazovanie nebolo zamerané na samotné dohadovanie kúpnej ceny medzi účastníkmi zmluvy. Vytýkal súdu, že v konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by prisvedčoval tomu, že rodičia byt predali žalovanej za jej osobnú starostlivosť a v tomto smere si nekriticky osvojil tvrdenie žalovanej, že iný dôkaz ako je tvrdenie vykonané nebolo a to všetko napriek tomu, že z obsahu zmluvy je zrejme, že osobná starostlivosť žalovanej o rodičov sa v tejto zmluve vôbec nespomína a pokiaľ sa súd chcel vo svojich záveroch odchýliť od písomného znenia zmluvy, nepostačí len tvrdenie žalovanej a táto skutočnosť musí byť jednoznačne preukázaná, ak z nej má vyplývať niečo iné ako z písomného znenia zmluvy. Tvrdil, že žiadne dôkazy o tom, že žalovaná sa s rodičmi na cene 1, - Sk dohodla, pretože im poskytovala osobnú starostlivosť, neposkytla a v tomto smere nemohla uniesť dôkazné bremeno. Ďalej tvrdil, že nie je možné súdnym výkladom doplniť obsah kúpnej zmluvy, a hlavne ak ide o jej podstatnú náležitosť, ktorá je navyše v zmluve jednoznačne formulovaná, že logicky

je právne vylúčené, aby osobnú starostlivosť žalovanej bolo možné zahrnúť do dohodnutej kúpnej ceny, že nemôže byť súčasťou kúpnej ceny a táto môže byť len motívom alebo príčinou, pre ktorú sa niekto rozhodne byť darovať alebo predať za nižšiu cenu a preto je tento záver súdu nelogický, že ak by sa rodičia rozhodli byť jej darovať za to, že sa o nich dobre stará, by v skutočnosti podľa uvažovania súdu nešlo o bezodplatný úkon, keďže žalovaná by za takto darovaný byt zaplatila kúpnu cenu vo forme osobnej starostlivosti o rodičov, že rodičia by jej tak nemohli nič darovať, pretože by nikdy nešlo o bezodplatný úkon, keďže by im za každý dar zaplatila tým, že im poskytovala osobnú starostlivosť, že takéto úvahy sú však právne nezmyselné. Poukázal ďalej na to, že nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že do kúpnej ceny nie je možné započítavať hypotetické a nevyčísliteľné hodnoty, medzi ktoré určite patrí aj osobná starostlivosť o rodičov, že v žalobe je nesporné, že kúpna zmluva, ktorej predmetom je byt v hodnote 70 000,00 eur a v nej bola dohodnutá kúpna cena 1,- Sk, je simulovaným právnym úkonom, ktorým malo byť zastreté darovanie, že v danom prípade to však nie je podstatné, keďže z hľadiska výsledku tohto sporu je úplne irelevantné, či pri započítaní na dedičský podiel žalovanej sa bude vychádzať z celej hodnoty bytu alebo od celej hodnoty bytu sa odpočíta 1,- Sk, že podstatné je, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že jeho nárok na započítanie je oprávnený a daný bez ohľadu na to, či išlo o darovanie alebo kúpu za 1,- Sk, že tomu zodpovedá aj názor Krajského súdu v Košiciach vyslovený v rámci prejednávania dedičstva po ich otcovi poručiteľovi B. C. v uznesení 9CoD/17/2011 z 30.12.2011. K záveru súdu ohľadom uplatnenia § 3 Obč. zák. dobrých mravov v prejednávanej veci poukázal na to, že v prejednávanej veci sú vzťahy medzi účastníkmi konania upravené ust. Občianskeho zákonníka (a nie pravidlami morálneho charakteru), a preto nie je na mieste poukazovať na jeho konanie, ako na konanie proti dobrým mravom. Poukázal na to, že využil iba svoje legitímne právo priznané mu zákonom, aby sa hodnota prevedenej nehnuteľnosti započítala na dedičský podiel žalovanej, že práve toto ust. má umožniť, aby niektorý z dedičov nenadobudol v rozpore s dobrými mravmi viac z majetku poručiteľa, že práve naopak, ak by nemalo byť jeho žalobe vyhovené, malo by to za následok stav, ktorý by bol v rozpore nielen s dobrými mravmi, ale aj so zákonom. Nesúhlasil ani so záverom súdu, podľa ktorého sa žalovaná kvôli rodičom vzdala možnosti vlastnej profesionálnej realizácie a materiálneho zabezpečenia. Poukázal na to, že v konaní bol preukázaný presný opak, že žalovaná je dlhodobo nezamestnaná a svoj záujem sa zamestnať len predstiera, že je všeobecne známe, že dlhodobo nezamestnaní strácajú pracovné návyky a v skutočnosti už ani nie sú ochotní sa zamestnať. Tvrdil, že fiktívnemu zámeru žalovanej pracovať od r. 2004 v zahraničí bránil aj ten fakt, že v uvádzanom období sa musela starať o syna, ktorý v tom čase navštevoval strednú školu v Košiciach, že súdu nepredložila žiaden písomný doklad o uzavretej pracovnej dohode, resp. zmluve na lukratívnu prácu v zahraničí ako opatrovateľky seniorov, že ide o hypotetické úvahy, nakoľko na tento druh práce sa v minulosti, ani v súčasnosti nepodujala, i keď po smrti rodičov od r. 2009 už tento zámer mohla realizovať piaty rok. Poukázal na to, že starostlivosť o rodičov je morálnou povinnosťou každého dieťaťa a to, že nie každé dieťa ju poskytuje v rovnakej miere, je dané konkrétnymi okolnosťami, že v prípade žalovanej je samozrejme, že táto ich rodičom poskytovala osobnú starostlivosť vo väčšej miere ako on, keďže s nimi žila prakticky nepretržite, až do ich smrti. On z domu odišiel a viedol svoj vlastný život. Žalovaná zostala žiť a bývať s rodičmi. Mal za samozrejme, že rodičia jej tak pomáhali podstatne viac ako jemu. Tvrdil, že to, že na sklonku života im žalovaná poskytovala starostlivosť, bolo len vrátením toho, čo jej po celý život poskytovali oni, starali sa o ňu aj o jej dieťa, že nikdy neplatila rodičom nájomné za to, že bývala v ich byte. Neplatila ani za služby spojené s užívaním bytu, keďže si to ako nezamestnaná nemohla dovoliť. Rodičia jej pomáhali so starostlivosťou o jej dieťa, keďže syna vychovávala sama bez otca. Ďalej namietal, že súd sa zaoberal zdravotným stavom rodičov a následným finančným vyčíslením zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej, že pritom v posudku ÚPSVaR - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach č. K2/2007/27/164 zo 14.11.2007 vyplývali zo zdravotného postihnutia ich matky sociálne dôsledky kompenzovateľné peňažným príspevkom na opatrovanie deklarované v troch bodoch, že žalovaná túto možnosť v zmysle zákonom stanoveného celodenného, osobného a riadneho opatrovania neakceptovala a nevyužila túto šancu, pričom peňažný príspevok na ošetrovateľku, resp. ošetrovateľky, by bol hradený prostredníctvom štátu. Poukázal na to, že bolo preto nelogické a absurdné sa spätne zaoberať informáciami týkajúcimi sa odplaty za poskytovanie opatrovateľskej služby. Na doplnenie uviedol, že mestská časť Košice - Juh disponuje Zariadením opatrovateľskej služby, kde náklady na opatrovanie pri 24 hodinovej starostlivosti, vrátane stravy sú 351,19 eur/mesačne, t.j., denná úhrada 12,00 eur, resp. hodinovej sadzbe 0,50 eur/hod., že mamka počas obdobia zvýšenej starostlivosti od 1.9.2007 do 26.8.2009 bola asi tretinu doby hospitalizovaná v nemocničných a špecializovaných zariadeniach /Fakultná nemocnica L. Pasteura, Železničná nemocnica, Zariadenie opatrovateľskej služby Košice Juh, Špecializované geriatrické centrum/, v ktorých bremeno osobnej starostlivosti bolo prenesené na ošetrojúci odborný personál. V súvislosti s peňažným vyčíslovaním starostlivosti o rodičov

zdôraznil, že žalovaná bývala od r. 1974 nepretržite a od r. 1987 aj so svojim synom W. v jednej domácnosti s rodičmi, pričom všetky náklady spojené s réžiou bytu (nájomné, energie, TV, rozhlas, telefón a pod.) platil otec, že za dané obdobie vyše 30-tich rokov predstavujú náklady nemalú sumu, ktorá je tiež vyčísliteľná, a ktorú žalovaná nemusela uhrádzať zo svojich peňazí, že rodičia taktiež vypomáhali pri výchove jej syna W., nakoľko jeho otec žijúci na Kube sa vôbec nepodieľal na jeho výchove a neplnil si ani svoju vyživovaciu povinnosť. Vytýkal súdu, že tieto aspekty spolužitia žalovanej s ich rodičmi vôbec nezohľadnil. Poukázal na to, že jeho rodičia žalovanej pomáhali a starali sa o ňu viac ako tridsať rokov, až do okamihu, kedy sa už mali problém postarať sami o seba, že je preto správne, že žalovaná im tento „dlh“ čiastočne vrátila formou opatery niekoľko rokov pred ich smrťou, že žalovaná mala byť za čo rodičom vďačná a mal im čo vracať, rodičia v seniorskom veku i na sklonku života nemali súkromie a pohodu, museli sa prispôsobovať spoločnej domácnosti so žalovanou a jej synom, vzťahy medzi ňou a otcom v posledných rokoch neboli harmonické, dochádzalo k vzájomným hádkam, nezhodám, osočovaniu a urážaniu. Napriek tomu ju rodičia v byte nechali bývať, dokonca jej uvedený byt predali za 1,- Sk, čo je ochotný rešpektovať, keďže predpokladá, že bolo ich vôľou, aby žalovaná v tomto byte zostala bývať. Trval na tom, že nie je v rozpore s ich vôľou, ak žiada započítanie hodnoty tohto bytu na dedičský podiel žalovanej a preto vyhovie toľto jeho návrhu nepovažuje za rozporné s dobrými mravmi. Práve naopak, ak by žalovaná za svoju starostlivosť o rodičov mala obdržať hodnotu bytu, ktorá v čase darovania bola 70.000,- eur, ochrana takéhoto stavu by bola v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej uviedol, že ako vyplýva aj zo samotného rozsudku, rodičia, predovšetkým matka, boli odkázaní na starostlivosť inej osoby až od r. 2007, že k podpisu kúpnej zmluvy došlo 25.10.2007, v čase jej podpisu tak žalovaná poskytovala rodičom osobnú starostlivosť len veľmi krátko, prakticky len niekoľko mesiacov, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by za takto krátku dobu starostlivosti mala dostať 70.000,- eur a táto skutočnosť by sa nemohla zohľadniť v dedičskom konaní. Tvrdil, že počas celého konania sa žalovaná tvárila ako tá, ktorá znášala celú starostlivosť o jeho rodičov bez jeho pomoci, že preukazovala, čo všetko stratila tým, že sa o rodičov musela starať, že súd jej vo všetkom dal za pravdu, pričom vôbec nezohľadnil, že za danej situácie vlastne žalovaná za túto starostlivosť nadobudla do vlastníctva byt v hodnote 70.000,- eur, že akýkoľvek cudzí človek, by sa za takýchto podmienok postaral o ich rodičov a to aj za podstatne nižšiu odmenu, že žalovaná sa pritom tvári ako tá morálna, ktorá sa starala a jeho vykreslila za nemorálneho, lebo z pochopiteľných dôvodov neposkytoval starostlivosť v takom rozsahu, ako ona. Pokiaľ ide o starostlivosť o otca za posledné roky, poukázal aj na to, že otec od jari do jesene pravidelne chodieval na svoju chatu v Čermeli, že tam sám vykonával práce ako štiepanie dreva, ktoré narezal na cirkulárke, vyrábala násady do náradia, počas sezóny zbieral a sušil huby, pričom na chate sa zdržal 3-4 dni, že ak bol doma, taktiež skoro denne ráno chodieval do mojej prenajatej záhradky v záhradkárskej osade Tatravit nad Jazerom a to dokonca aj v zime, že v prepúšťacej lekárskej správe z 27.4.2004 sa v súvislosti s jeho zdravotným stavom vo veku 82 rokov doslova uvádza: ...až doteraz sa nikdy na nič neliečil, operácie, úrazy neguje, neužíva žiadne lieky ..., že v ďalšej správe po trojdňovej hospitalizácii zo 16.9.2004 sa uvádza : ... v dobrom stave prepustený domov...Vytýkal súdu, na základe akých dôkazov dospel k záveru, že rodičom neposkytol žiadnu potrebnú pomoc a reálne sa o ich odkázanosť ani nezaujímal, že ani žalovaná v konaní netvrdila, že rodičom neposkytol žiadnu potrebnú pomoc. Uviedol, že nepopiera, že zo strany žalovanej bola poskytovaná starostlivosť vo väčšom rozsahu, keďže ona s nimi bývala, avšak aj on sa o rodičov staral a venoval sa im podľa svojich možností, že v prípade, ak bol o niečo požiadaný, či už nimi alebo žalovanou, vždy sa im snažil vyhovieť, že nie je pravdou, že sa reálne nezaujímal o ich odkázanosť. Správal sa rovnako ako každé iné dieťa k svojim rodičom. Pokiaľ by žalovaná odmietla postarať sa o rodičov, museli by to spoločne riešiť. Tvrdil, že určite by rodičov nenechal bez opatery a museli by riešiť opatrovateľskú službu, keďže on by nebol schopný im poskytnúť každodennú starostlivosť, že žalovaná s rodičmi bývala a tak pre nich bola zabezpečená potrebná starostlivosť, v prípade potreby jej kedykoľvek pomohol, rodičov často navštevoval, či už doma alebo v nemocnici. Prejavoval o nich skutočný záujem, zaujímal ho ich zdravotný stav a či sú zabezpečené všetky ich potreby. Keďže až do smrti bolo o nich riadne postarané, nebol dôvod riešiť ich odkázanosť. Zdôraznil, že ani zákon pri dedení nerozlišuje dedičov podľa toho, kto sa staral o rodičov viac a kto menej, že dieťa, ktoré sa staralo o rodičov viac, nie je ako dedič pri dedení nijako zvýhodnené, vždy sa niektoré dieťa stará o rodičov viac, ako iné, napriek tomu nemôže očakávať, že zdedí väčší podiel z majetku rodiča. Dedenie dedičov rovným dielom bez ohľadu na to, kto v akom rozsahu poskytoval rodičom starostlivosť, je úplne bežné, a preto ho nie je možné považovať za v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na to, že aj samotný okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatuje, že použitie dobrých mravov pri výkone práva by malo zostať výnimočné, že je možné len vo výnimočných odôvodnených prípadoch za účelom odstránenia prípadných tvrdostí a príkrosov zákona, že napriek tomu aplikuje § 3 Obč. zák. na úplne bežný prípad, ktorý nie je ničím výnimočný, práve naopak, v bežnom

živote je skôr pravidlom, pričom aplikácia zákonnej úpravy nespôsobuje nespravodlivosť a nie je voči žalovanej ani neprímerane tvrdá a príkra. Opakoval, že žalovanej ostáva byt, ktorý dostala od rodičov vo vlastníctve a naďalej v ňom môže žiť a bývať so svojim synom, že táto skutočnosť sa len zohľadní pri ich vypořádání v rámci dedičského konania, čo ničím neodporuje dobrým mravom. Tvrdil, že rozsudok vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti. Navrhol rozsudok súdu zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a žalovanú zaviazat' na náhradu všetkých trov tohto konania.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu považovala rozhodnutie súdu za vecne správne, dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnené. Navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že tvrdenia uvádzané žalobcom v odvolaní sú vo veľkej miere nepravdivé, protirečia si a navzájom sa vyvracajú, rovnako ako tomu bolo aj na pojednávaniach pred súdom. Mala za to, že pred súdom bol zdravotný stav oboch rodičov účastníkov konania od r. 2004 do ich smrti dostatočne zdokumentovaný a preukázaný, že neostal len v rovine tvrdení, ako je to u mnohých tvrdení žalobcu. Poukázala na to, že okrem písomných dokladov o zdravotnom stave vypovedali aj svedkyne - ošetrujúca lekárka M.. Z. E. a svedkyňa - susedka V. P., ktoré obe potvrdili ňou prezentované argumenty. Poukázala na to, že žalobca účelovo vytrháva z kontextu informácie týkajúce sa údajného dobrého zdravotného stavu otca účastníkov konania o tom, že sa na nič neliečil, lekárov nenavštevoval, že toto tvrdenie je síce čiastočne pravdivé, ale nevypovedá nič o tom, aký bol jeho skutočný zdravotný stav, že vypovedá skôr o tom, že otec účastníkov konania svoj zhoršujúci sa zdravotný stav podceňoval, nepodstupoval preventívne prehliadky, odmietal liečbu, operácie. Ďalej poukázala na to, že predložila súdu dokumentáciu zo zdravotníckych zariadení, v ktorých bol B.. C. už od r.2004 opakovane hospitalizovaný, z ktorých jasne vyplývajú jeho zdravotné problémy: Ateroskleróza stredného stupňa, Artérová hypertenzia Paroxysmálny flutter predsieni Chronická bronchitída a nefritída, opakované infekcie močových ciest (urocystitídy), hnisavé prostatitídy a benígna hyperplázia prostaty druhého stupňa krvácanie z konečníka, závislosť na alkohole a s tým súvisiace ochorenia pečene atď. Uviedla, že rovnako, vykonané dokazovanie jednoznačne vyvrátilo tvrdenia žalobcu o tom, aký mal byť zdravotný stav matky účastníkov konania, že tvrdenia žalobcu o tom, ako p. W.. C. už v krátkom čase po zlomenine krčka stehennej kosti z r. 2004 chodila a vykonávala domáce práce, len nasvedčujú tomu, ako málo sa žalobca o svojich rodičov zaujímal a ako málo o ich zdraví a živote vedel, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania a ako aj správne súd skonštatoval, že je pravdou, že žila so svojimi rodičmi v spoločnej domácnosti celý svoj život, avšak zásadne sa ohradzuje voči tvrdeniu, že na domácnosť, opravy a údržbu tohto bytu nijako neprispievala, že tu sa opätovne prejavuje žalobcova neznalosť pomerov, že rodičom nielenže prispievala na domácnosť (boli predložené dokonca nájomné zmluvy uzavreté medzi žalovanou a rodičmi), ale aj vykonala investície do predmetného bytu - odstránenie tapiet, stierkovanie a maľovanie stien, renovácia a maľovanie okien a radiátorov, nákup a výmenu kobercov, nábytku, svietidiel, a to v izbách rodičov účastníkov konania. Zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach týkajúcich sa platnosti uzavretej kúpnej zmluvy k predmetnému bytu s rodičmi (ktorú žalobca len formálne spochybnil tvrdením o simulovanom právnom úkone), ako aj argumentov, ktoré odôvodňujú určenie kúpnej ceny tak, ako to bolo v kúpnej zmluve uvedené, t.j. zohľadnenie jej osobnej starostlivosti o rodičov, a to bez akéhokoľvek príspevia žalobcu, vzdanie sa jej vlastnej osobnej pracovnej realizácie a s tým spojeného finančného zabezpečenia pre seba aj pre svojho syna, zohľadnenie dohody o doživotnom užívaní tohto bytu rodičmi účastníkov konania uvedenej v samotnej kúpnej zmluve, zohľadnenie toho, že samotní rodičia účastníkov konania nadobudli tento byt za 2915,25 Sk (v prepočte konverzným kurzom 96,77 eur), pričom im s údržbou a opravami tohto bytu po celú dobu pomáhala - za akú sumu teda podľa žalobcu jej mali tento byt predať (za trhovú cenu?), opatrovateľská služba nebola rodičom účastníkov konania zo strany Mesta Košice, resp. Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny priznaná, dôchodky rodičov neumožňovali zabezpečenie opatrovateľskej služby súkromnou osobou, pričom aj keby bolo takéto opatrovanie priznané alebo súkromne zabezpečené, otec účastníkov konania rezolútne odmietal zabezpečenie starostlivosti o seba a manželku cudzou osobou a vyžadoval túto starostlivosť od svojej dcéry, zohľadnenie toho, že aj žalobcovi rodičia pomohli so zabezpečením vlastného bývania - 3-izbového bytu na Č. X Z. C. a, že mu po jeho rozvode vypomáhali (žalobca sa takmer 13 rokov po svojom rozvode cez víkendy pravidelne stravoval u rodičov), navyše, ak by nebolo došlo k prevodu vlastníckeho práva k tomuto bytu najprv na rodičov účastníkov konania a následne na ňu, došlo by k prechodu nájmu tohto bytu v zmysle § 706, ods. 1 Obč. zák. na ňu. Dodala, že znevažujúce tvrdenia žalobcu o jej nechote pracovať, strate pracovných návykov a pod., boli v prvostupňovom konaní vyvrátené dôkazmi o jej pracovnej činnosti vykonávanej na živnosť a v pracovnoprávných vzťahoch - tlmočením a prekladmi, vyučovaním v jazykových školách a súkromne, činnosťou pre poisťovaciu spoločnosť, že po

smrti rodičov sa nemohla zamestnať v dôsledku svojho nepriaznivého zdravotného stavu, o čom taktiež predložila súdu dôkazy. Poukázala na to, že súd taktiež správne skonštatoval, že ňou poskytovaná osobná starostlivosť obom rodičom mala pre ňu materiálne nepriaznivé dôsledky nielen v samotnom období r. 2004 - 2009, ale tieto sa premietli aj do jej súčasnej situácie, kedy jej bol priznaný starobný dôchodok vo výške 194,40 eur mesačne. K výhrade žalobcu, že nie je možné obsah kúpnej zmluvy dopĺňať súdnym výkladom vtom smere, že protihodnotou za prevod vlastníckeho práva k bytu z rodičov na ňu mala byť hodnota jej starostlivosti o nich, uviedla, že toto ani súd nerobil, že len skonštatoval, že mal za preukázané dôvody, pre ktoré považoval za pravdivé jej tvrdenie o tom, aké okolnosti a dôvody, pohnútky viedli zmluvné strany, teda rodičov účastníkov konania a žalovanú k tomu, aby uzavreli kúpnu cenu k predmetnému bytu s kúpnu cenou vo výške 1,- Sk. Opätovne sa ohradila voči tvrdeniu, že išlo o simulovaný právny úkon, ktorým malo byť zastreté darovanie. Uviedla, že kúpnu zmluvu k bytu uzavreli všetky zmluvné strany slobodne a vážne, že žiaden právny predpis vtom čase neukladal zmluvným stranám povinnosť predávať a kupovať medzi sebou veci (hnuteľné, či nehnuteľné) za trhové ceny, tobôž už nie medzi rodičmi a deťmi.

K dôvodom žalobcu, prečo podľa neho nemožno jeho konanie posudzovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a že má v dôsledku nezapočítania hodnoty bytu na jej dedičský podiel „v rozpore s dobrými mravmi“ dostať z majetku poručiteľov „viac“, uviedla, že ide o účelové a absurdné tvrdenie žalobcu, ktorému by sa mohlo vyrovnať snád len to, ak by si voči žalobcovi uplatnila v rámci započítania na jeho dedičský podiel to, že žalobca od rodičov „bezodplatne dostal“ to, že sa mohol slobodne pracovne realizovať, venovať sa svojím koníčkom, nemusel sa o chorých a časom bezvládných rodičov starať, znášať ich neduhy, nálady, problémy, mohol odísť na dovolenku do Chorvátska aj napriek kritickému stavu vlastnej matky v lete 2009 (a dokonca aj odmietnuť sa z tejto dovolenky predčasne vrátiť kvôli jej pohrebu aj za cenu, že jej nebohé telo muselo ostať v chladiacom boxe 9 dní. Skonštatovala pohnútky žalobcu v tomto konaní, že žalobca sleduje jediný cieľ - získať v dedičskom konaní dostatočne veľký dedičský podiel na to, aby ostávajúci majetok poručiteľov pripadol celý jemu, predovšetkým však rekreačná chata a lukratívny pozemok v Čermeli. Poukázala zároveň na tradičný model slovenskej viacgeneračnej rodiny, v ktorej sa dospelé deti prirodzene a bez výčitiek postarali o svojich rodičov v ich starobe a chorobe a oplatili im tak starostlivosť, ktorú im rodičia poskytovali v detstve, pričom tí zo súrodencov, ktorí tak nemali možnosť alebo schopnosť urobiť, si obeť súrodenca, ktorý rodičov doopatroval, vážili a dokázali oceniť, sa v súčasnosti bohužiaľ vytráca, prehlušuje ho chamtivosť, neslušnosť, nedostatok pokory a ľudskosti. Zdôraznila potrebu nezabúdať, že časom aj naši rodičia zostarnú a budú potrebovať opateru, rovnako ako ju neskôr budeme my potrebovať od našich vlastných detí, že ak neveríme, že obetáva starostlivosť tých najbližších je aj v dnešnej dobe hodnotou a nasledovaniashodným príkladom, nečakajme, že sa o nás v starobe naše deti postarajú..., že v tomto svetle sa rozsudok javí ako výnimočný právny a ľudský počin, ktorý v prísnom svete paragrafov dokázal nájsť spravodlivosť a priznať to, že dobré mravy majú v niektorých prípadoch skutočne prednosť pred striktnou znejúcou právnou normou, aj keď sa to tomu, kto v súlade s nimi nekonal, pochopiteľne nepáči. Navrhla rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť a priznať jej trovy odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. 1/13 výpočtového základu za r. 2015, t.j. 64,54 eur a režijný paušál vo výške 8,39 eur, spolu trovy odvolacieho konania 72,93 eur.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 od. 1 možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani dôvody uvedené žalobcom v odvolaní.

Ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, nie je daný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp.

zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.

Výhrady žalobcu, že v konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by prisvedčoval tomu, že rodičia byt predali žalovanej za jej osobnú starostlivosť za 1,- Sk, že išlo o kúpnu zmluvu, ktorá má charakter simulovaného právneho úkonu, berúc na zreteľ hodnotu kúpnej ceny za byt 1,- Sk a, že je logické a právne vylúčené, aby osobnú starostlivosť žalovanej bolo možné zahrnúť do kúpnej ceny, sú neopodstatnené.

Je potrebné vziať na zreteľ, že súd k zamietnutiu žaloby viedli predovšetkým skutočnosti, že v danom prípade bola žalovanou ako nadobúdateľkou bytu poskytnutá osobná starostlivosť o rodičov, v čase ich odkázanosti na ňu, v dôsledku ich veku a zdravotného stavu, čo nepochybne vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania, že nie je ani dobre možné zistiť a, že by to ani nebolo správne, hodnotu poskytnutého ekvivalentného plnenia, ako protihodnoty za prevod bytu, t.j., hodnotu poskytovanej starostlivosti, keďže ako dcéra poskytla svojim rodičom v plnom rozsahu potrebnú starostlivosť tak, ako to okolnosti vyžadovali, pričom ani žalobca kvalitu poskytovanej starostlivosti nespochybnil. Vzhľadom na spôsob jej poskytovania, nepretržite, počas spoločného bývania a vedenia spoločnej domácnosti, je potrebné sa stotožniť so záverom súdu, že by bolo protirečivé a nesprávne vyčíslovať hodnotu takej starostlivosti, napr. podľa cien za opatrovateľské služby poskytovaných, či už mestom alebo inými subjektami na základe zmluvy za odplatu, vychádzajúc z tej skutočnosti, že v takomto vyčíslení by sa stratil aspekt ľudský, citový, keď žalovaná túto starostlivosť rodičom poskytovala dobrovoľne ako ich dcéra a, že žalobca sa na starostlivosť o rodičov osobne žiadnym spôsobom nezúčastnil, ani na ňu finančne neprispel a, že žalobcovo vyjadrenie, že ak by bol býval požiadaný, by bol pomohol, vyznieva len formálne a alibisticky, pretože už túto pomoc nie je potrebné rodičom účastníkov konania poskytnúť.

Je potrebné vziať do úvahy, že v prípade, ak by rodičia účastníkov mali v úmysle predmetný byt žalovanej darovať, bez všetkého, uzavreli by s ňou darovaciu zmluvu, nie kúpno-predajnú zmluvu, aj keď cena za predanú nehnuteľnosť je v podstate symbolická (1 Sk.-). Možno, o.i., vyvodit' opodstatnený záver, že v dohodnutej cene za byt bola rodičmi účastníkov zohľadnená dlhoročná a obetavá starostlivosť žalovanej o rodičov, ktorú im poskytovala nepretržite 13 - 14 rokov, že rodičia dcéru - žalovanú „odmenili“ tak, že sa jej starostlivosť o nich odzrkadlila v kúpnej cene za byt, že jej touto formou vrátili to, čo sa nedalo zaplatiť. Dôvody, ktoré vedú účastníkov zmluvy k dohode kúpnej ceny, vrátane jej výšky, nie sú podstatnými náležitosťami zmluvy a do zmlúv sa neuvádzajú a iba pre nízku cenu bytu, nemožno bez všetkého uzavrieť, že ide o simulovaný právny úkon, ako to tvrdí žalobca.

Žalobca si svoj nárok uplatňuje podľa § 484 Obč. zák., podľa ktorého sa pri dedení zo zákona dedičovi do jeho podielu má započítať to, čo za života poručiteľa od neho bezplatne dostal. Význam slova „bezplatnosť, bezplatný“ je v Slovníku slovenského jazyka uvádzaný ako konanie bez platu, bez zaplatenia, nehonorovaný, bez odmeny, honoráru, zadarmo. Berúc na zreteľ aj význam slova „bezplatne“, vo vzájomnej súvislosti s aplikáciou § 484 Obč. zák. možno urobiť záver, že konanie žalovanej - nepretržitá starostlivosť o rodičov, bola žalovanou poskytovaná bezplatne, bez odmeny a preto sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobcu, že žalovaná dostala od rodičov byt bezplatne, i keď hodnota tohto plnenia, ktoré im poskytovala, nemá povahu finančného plnenia, ktoré je však potrebné

zohľadniť. Ide o plnenie, v ktorom sú obsiahnuté aj morálne a etické hodnoty, ako rodinný život a láska k rodičom, prejavovaný záujem, ktoré sa nedajú vyčíslieť v peniazoch - eurách a aj vzhľadom na okolnosti daného prípadu sa možno stotožniť so záverom súdu, ktorý v prejednávanej veci uplatnil dobré mravy podľa § 3 ods. 1 Obč. zák., že vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, všeobecne uznávané pravidlá slušnosti, ohľaduplnosti a vzájomného rešpektovania, poskytnutie ochrany uplatnenému právu žalobcu na započítanie rozdielu trhovej ceny bytu a odplaty, za ktorú žalovaná kúpnu zmluvou nadobudla tento byt od svojich rodičov, by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Možno prisvedčiť súdu, že žalobca rodičom potrebnú pomoc neposkytoval a reálne sa o ich odkázanosť ani nezaujímal a bez ohľadu na predchádzajúce skutočnosti si uplatňoval nárok na započítanie na dedičský podiel z hodnoty preveďeného bytu.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

K správnym a výstižným dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu je potrebné dodať, že otázka dobrých mravov „bony mores“ patrí k zásadám súkromného práva a bývajú užívané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu, alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy, hoci sú zákonným pojmom, a teda majú funkciu normotvornú, nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí vždy od prípadu k prípadu sudcovi. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného, alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov.

K výhrade žalobcu, že aplikácia § 3 Obč. zák. sa aplikovala v prejednávanej veci na úplne bežný prípad, že zásada dobrých mravov sa má aplikovať len výnimočne a v odôvodnených prípadoch, za účelom odstránenia prípadných tvrdostí a príkrosov zákona, je potrebné uviesť, že práve v prejednávanej veci ide o odstránenie tvrdosti zákona v prípade striktnnej aplikácie § 484 Obč. zák., bez toho, aby sa zohľadnila osobná dlhodobá starostlivosť žalovanej o rodičov počas ich života, že ide o výnimočný prípad, ktorý nie je bežným pravidlom a bolo potrebné zohľadniť ľudský, citový a morálny aspekt.

Pokiaľ žalobca vytýka súdu vysoký stupeň arbitrárnosti rozhodnutia, je potrebné uviesť, že rozsudok nevykazuje znaky arbitrárnosti, že rozhodnutie súdu je presvedčivé a riadne odôvodnené a preskúmateľné.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovaná mala v odvolacom konaní úspech, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania za vyjadrenie k odvolaniu za 1 úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a

náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 1/13 výpočtového základu za r. 2015, t.j. 64,54 eur a režijný paušál 8,39 eur, spolu trovy odvolacieho konania 72,93 eur.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.